

Arrest

nr. 278 505 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, diende op 17 december 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 april 2022, met kennisgeving op 30 mei 2022, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2020 werd ingediend door :

*A., K. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië
geboren te Ararat op (...).1955
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw kwam in 2008 naar België en diende op 29.02.2008 een verzoek in om internationale bescherming.

Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. De eindbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen op 01.02.2011. Mevrouw wist dat haar verblijf in België werd toegestaan omdat ze een verzoek om internationale bescherming had ingediend en voor de duur van die procedure. Mevrouw wist dat ze bij een negatieve beslissing het Belgische grondgebied diende te verlaten. Op 03.12.2010 diende mevrouw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Haar aanvraag was niet ontvankelijk en deze onontvankelijke beslissing werd op 30.08.2011 genomen. Op 13.01.2012 diende mevrouw een aanvraag in om machtiging tot verblijf omwille medische redenen (artikel 9ter). Haar aanvraag was onontvankelijk en deze beslissing werd genomen op 16.01.2012. Mevrouw werd op 16.01.2012 gerepatriëerd naar het land van herkomst, Armenië. Mevrouw legt geen enkel bewijs voor wanneer zij naar België terug keerde.

Het attest ‘medische beeldvorming’ dateert van 2017. De gezinssamenstellingen werden opgesteld in 2011 – voor haar repatriëring – en 2018 (ruim na haar repatriëring). Het is mogelijk dat mevrouw gedurende meerdere jaren in Armenië verbleef. Mevrouw haar echtgenoot verblijft trouwens mogelijks nog in Armenië, de heer A.N. (...) geboren in 1952 met woonplaats in Hovdashat. Het is onwaarschijnlijk dat mevrouw niemand meer in het land van herkomst zou hebben waarop ze terug kan vallen.

Mevrouw woont momenteel bij het gezin van haar zoon in. Het gezin bestaat uit zijn echtgenote en 2 kinderen. Ze hebben de Belgische nationaliteit. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt de aanvraag zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden. Betrokkene toont geen morele afhankelijkheidsband aan die verder reikt dan de gewone affectieve banden. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene in België afhankelijk zou zijn van haar zoon en zijn echtgenote en kinderen.

In een attest opgesteld in 2011 wordt aangegeven dat mevrouw aan een ziekte lijdt. In het dossier werd een attest ‘medische beeldvorming’ daterende uit 2017 toegevoegd. De informatie waarover we beschikken is niet recent en er wordt evenmin aangegeven of mevrouw al dan niet kan reizen en of mevrouw al dan niet een behandeling behoeft en of deze behandeling al dan niet beschikbaar is in het land van herkomst.

De loutere verwijzing naar de coronapandemie en de reisbeperkingen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te kunnen worden. Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft gehad voor het reizen, toont mevrouw niet aan dat zij als Armeense, vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Armenië terug

te keren. De informatie in de aanvraag van mevrouw zoemt niet in detail in op de situatie van Armeniërs die naar hun herkomstland willen terugkeren. Bijgevolg kunnen we deze argumentatie niet aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, het volgen van een inburgeringscursus en het behalen van een attest maatschappelijke oriëntatie, haar deelname aan het leven in de onthaalgemeenschap en een getuigenis die meldt dat haar zoon goed voor haar zorgt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Mevrouw zal zich moeten richten tot de Belgische ambassade als ze in het bezit wenst gesteld te worden van een visum lang verblijf. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd. Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.”

Eveneens op 28 april 2022, met kennisgeving op 30 mei 2022, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“mevrouw

Naam, voornaam: A.K. (...)
geboortedatum: (...)55
geboorteplaats: Ararat
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

- ° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van oer bij artikel 2 vereiste documenten

Mevrouw toont met aan in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort die voorzien is van een geldig visum waarmee ze op legale wijze op het Belgisch grondgebied kan verblijven”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 20/04/2022, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland "

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

Mevrouw woont momenteel bij het gezin van haar zoon. Het gezin bestaat uit zijn echtgenote en 2 kinderen. Ze hebben de Belgische nationaliteit.

Overeenkomstig de rechtspraak van EHRM kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt de aanvraag zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden "

Verzoekers stellen echter dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen.

In de aanvraag dd 17/12/2020 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis heeft verzoekster duidelijk verwezen naar haar medische toestand.

Verzoekster is een kwetsbaar persoon.

Zij heeft wegens haar leeftijd en wegens haar gezondheidsproblemen mantelzorg nodig ; die in België wordt waargenomen door het gezin van haar zoon .

Verzoekster heeft geen financiële middelen. In het land van herkomst zal zij ook verstoken zullen blijven van de nodige medische behandelingen.

Er werd wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aangetoond tussen verzoekster ; haar zoon en diens gezin; al was het maar gelet op de leeftijd van verzoekster (67 jaar) ; haar gezondheidsproblematiek en het gebrek aan inkomsten.

Verzoekster beroept zich op de toepassing van art 8 EVRM.

Verzoekster verwijst naar de meegedeelde medische attesten, die zich bevinden in het administratieve dossier; oa de attesten dd 2011 en 2017.

Indien de gemachtigde van de Staatssecretaris om een of andere reden van oordeel was dat de inhoud van de meegedeelde attesten/ stukken niet duidelijk was of dat de attesten niet recent genoeg waren ; had hij bijkomende informatie kunnen inwinnen bij verzoekster.

Door dit niet te doen , ging hij onzorgvuldig te werk en is de kans groot dat hij onjuiste beslissingen nam; minstens een beslissing die niet overeenkomt met de werkelijke inhoud van de meegedeelde documenten.

Uit de omstandigheid dat de echtgenoot van verzoeksters mogelijk in Armenië woont, kan niet afgeleid worden dat hij kan instaan voor de opvang noch dat hij verzoekster financieel ten laste kan nemen.

Door dit toch te doen nam de gemachtigde conclusies op basis van onbekende parameters en ging hij derhalve onzorgvuldig te werk.

Verzoekster heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post. (in casu : in Moskou)

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met deze elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek. Medische elementen met fysieke en ook met psychische oorzaak kunnen inderdaad redenen zijn waarom een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, onmogelijk is en aanleiding kan geven tot een inbreuk op art 3 EVRM.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren , doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen , die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag op basis 9ter van de wet 15/12/1980 worden immers andere criteria gehanteerd dan bij de beoordeling de ontvankelijkheid van de aanvraag op basis van art 9bis van de wet van 15/12/1980; waarbij vooral beoordeeld wordt of het al dan niet bijzonder moeilijk is voor de verzoekers om tijdelijk terug te gaan naar hun land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen voor de Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd 17/12/2020 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen medische elementen;

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

Verder stelt de beslissing waartegen onderhavig beroep :

" Dat gebleken is dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (DHL) kunnen verstuurd worden "

Deze ponering gaat voort op een veronderstelling van DVZ. (" er is gebleken ")

Daarbij bestaat er geen enkele zekerheid dat alle zendingen via DHL de Belgische Diplomatieke post in Moskou op een redelijke termijn bereiken, noch over de continuïteit van deze communicatie.

Een en andere is volledig afhankelijk van de onvoorspelbare oorlogssituatie met Rusland.

Vast staat dat het complexer en onzekerder werd en meer inspanning vraagt voor de burgers van Armenië om te communiceren met een dienst in Rusland/Moskou.

Het is dan ook onbegrijpelijk en onredelijk dat de aanvraag op basis van art 9bis Vreemdelingenwet van een Armeens onderdaan , onontvankelijk wordt verklaard zolang de oorlogssituatie met Rusland, met van dag tot dag onvoorspelbare wendingen, aanhoudt.

Dit middel is gegrond."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite. Er wordt immers in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat deze beslissing een zeer omstandige motivering in feite, namelijk dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen (meer bepaald het lange verblijf in België, de duur van de procedure, het voorgehouden gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, de bevoegdheid van de Belgische ambassade in Moskou voor Armeniërs, de coronapandemie en reisbeperkingen en de elementen van integratie) geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij "de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland", waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt in toepassing van deze bepaling nu zij niet aantoonde in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee zij op legale wijze op het Belgisch grondgebied kan verblijven.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen lijkt te kennen. Zij betwist echter dat het onderzoek naar de al dan niet aanwezigheid van buitengewone

omstandigheden op een zorgvuldige en redelijke wijze geschiedde en is van oordeel dat de motivering niet afdoende is.

De vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

Het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepaling, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is

om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het buitenland. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag rijst of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit de voor haar verblijfplaats of plaats van openthoud bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In de eerste plaats merkt de Raad op dat het louter herhalen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden uit de aanvraag niet volstaat om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Vooreerst is de verzoekende partij van oordeel dat de samenhang tussen deze ingeroepen elementen aantoonde dat er wel buitengewone omstandigheden in haar hoofde aanwezig zijn. De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf nalaat te verduidelijken in welke mate de samenhang tussen de verschillende door haar ingeroepen elementen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Met het vaag betoog toont zij geenszins aan dat er geen zorgvuldig onderzoek is geschiedt. Overigens toont zij niet aan met welk element geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Vervolgens wijst de verzoekende partij op haar kwetsbaar profiel gelet op haar leeftijd en medische problemen. Met betrekking tot de voorgelegde medische stukken, namelijk een attest uit 2011 waarin wordt aangegeven dat zij aan een ziekte lijdt en een (betalings)bewijs van een afspraak bij een dienst medische beeldvorming motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“In een attest opgesteld in 2011 wordt aangegeven dat mevrouw aan een ziekte lijdt. In het dossier werd een attest ‘medische beeldvorming’ daterende uit 2017 toegevoegd. De informatie waarover we beschikken is niet recent en er wordt evenmin aangegeven of mevrouw al dan niet kan reizen en of mevrouw al dan niet een behandeling behoeft en of deze behandeling al dan niet beschikbaar is in het land van herkomst.”

De verzoekende partij ontkent niet dat er geen andere of recentere medische stukken werden voorgelegd en weerlegt met haar betoog niet dat de aangevoerde informatie met betrekking tot haar medische toestand niet recent is gelet op het feit dat de gegevens dateren van 2011 en 2017, noch dat niet blijkt dat zij niet kan reizen, of dat zij een behandeling behoeft, of dat de behandeling niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. In zoverre zij verwacht dat de verwerende partij haar om een actualisatie van de medische gegevens zou moeten vragen, kan de Raad de verzoekende partij niet volgen. Zij gaat eraan voorbij dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in principe op de aanvrager rust, zodat zij niet van de verwerende partij kan verwachten dat deze vraagt bepaalde documenten aan het dossier toe te voegen of dat zij bepaalde inlichtingen opvraagt. Geenszins blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij niet de kans kreeg haar situatie toe te lichten. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij werd belet stukken aan haar dossier toe te voegen, en laat bovendien na te verduidelijken welke stukken zij dan wel zou hebben voorgelegd mocht de verwerende partij er haar naar hebben gevraagd, laat staan dat zij aantoonde dat deze een ander licht op de zaak zouden hebben geworpen en de beslissing zouden hebben beïnvloed op een voor de verzoekende partij positieve manier.

Waar de verzoekende partij meent dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid ten opzichte van haar Belgische zoon en diens gezin bij wie zij verblijft, en waar zij verwijst naar artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad het volgende op:

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht is niet absoluut. De Raad stelt vast dat aangezien de verzoekende partij geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging. Er moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In de eerste bestreden beslissing werd met betrekking tot artikel 8 van het EVRM het volgende gesteld:

“De gezinssamenstellingen werden opgesteld in 2011 – voor haar repatriëring – en 2018 (ruim na haar repatriëring). Het is mogelijk dat mevrouw gedurende meerdere jaren in Armenië verbleef. Mevrouw haar echtgenoot verblijft trouwens mogelijks nog in Armenië, de heer A.N. (...) geboren in 1952 met woonplaats in Hovdashat. Het is onwaarschijnlijk dat mevrouw niemand meer in het land van herkomst zou hebben waarop ze terug kan vallen.

Mevrouw woont momenteel bij het gezin van haar zoon in. Het gezin bestaat uit zijn echtgenote en 2 kinderen. Ze hebben de Belgische nationaliteit. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt de aanvraag zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden. Betrokkene toont geen morele afhankelijkheidsband aan die verder reikt dan de gewone affectieve banden. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene in België afhankelijk zou zijn van haar zoon en zijn echtgenote en kinderen.”

Het komt de verzoekende partij toe om deze motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nergens het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM verder duidt. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift louter de elementen aangaande haar vermeende gezinsleven die zij aanhaalde in haar aanvraag herhaalt, namelijk dat zij stelt (financieel) afhankelijk te zijn van haar zoon en diens gezin, bij wie zij verblijft. Zij laat echter na de gedegen motivering in de eerste bestreden beslissing te weerleggen, terwijl de verwerende partij hierin uiteenzet waarom het aangevoerde gezinsleven geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Overigens beperkt zij zich tot loutere, ongestaafde beweringen waar zij stelt dat zij geen financiële middelen zou hebben en dat zij nood heeft aan mantelzorg. Deze stellingen worden door geen enkele vorm van bewijs onderbouwd. Zij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hier niet verder op in te zijn gegaan in haar motivering, nu zij zich in haar aanvraag beperkte tot loutere beweringen.

De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat

een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Waar zij stelt dat haar echtgenoot, die nog in Armenië zou wonen – hetgeen de verzoekende partij overigens niet ontkent – niet voor haar zou kunnen instaan, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij dit element geenszins als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag. Daarnaast beperkt zij zich tot een louter ongestaafd verwijt waar zij aanhaalt dat de verwerende partij er in de eerste bestreden beslissing op wijst dat de echtgenoot mogelijks in Armenië is en dus voor haar zou kunnen instaan, terwijl zij het tegendeel niet aantoon, namelijk dat hij niet in Armenië zou zijn of niet voor haar zou kunnen instaan wanneer zij tijdelijk terugkeert om de aanvraag te doen vanuit het land van herkomst.

Ook waar de verzoekende partij stelt het niet eens te zijn met het motief van de eerste bestreden beslissing dat zij bij een terugkeer kan wenden tot de Belgische ambassade in Moskou om de aanvraag in te dienen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij mogelijke problemen omtrent het indienen van de aanvraag via de ambassade in Moskou niet als dusdanig als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag. Verder beperkt zij zich tot loutere beweringen, maar toont zij niet aan dat er daadwerkelijk sprake zou zijn van communicatieproblemen tussen de bevoegde diplomatieke posten of wat de invloed zou zijn van de oorlogssituatie in Rusland. Deze niet-geconcretiseerde vrees doet geen afbreuk aan het motief in de eerste bestreden beslissing hieromtrent, namelijk:

“Mevrouw zal zich moeten richten tot de Belgische ambassade als ze in het bezit wenst gesteld te worden van een visum lang verblijf. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd. Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou.”

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij, bij een terugkeer naar Armenië, niet in staat zal zijn – desgevallend via post – een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen.

De verzoekende partij toont met andere woorden niet aan dat zij omwille van uitzonderlijke omstandigheden niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voert zij geen andere grieven aan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU